

SECȚIA A TREIA

CAUZA ENCIU ȘI LEGA ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 9292/05)

HOTĂRÂRE

STRASBURG

8 februarie 2007

DEFINITIVĂ

08/05/2007

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Enciu și Lega împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din D-nii B.M. Zupančič, *președinte*, J. Hedigan, C. Bîrsan, D-na A. Gyulumyan, D-nii E. Myjer, David Thor Björgvinsson, D-na I. Berro-Lefčvre, *judcători* și dl. V. Berger, *grefier al secției*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 18 ianuarie 2007,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea acestei cauze se află o cerere (nr. 9292/05) îndreptată împotriva României prin care doi resortisanți ai acestui stat, dl. Călin Constantin Enciu și d-na Ana Rocsana Lega („reclamanții”), au sesizat Curtea la 24 februarie 2005 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamanții sunt reprezentați de dl. A. Vasiliu, avocat din București. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental doamna B. Ramașcanu.

3. La 27 februarie 2006, Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se de art. 29 § 3 din convenție, ea a decis că admisibilitatea și temeinicia cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamanții s-au născut în 1942 și 1943 și domiciliază la Montréal și respectiv la Toronto.

5. În 1950, în temeiul Decretului de naționalizare nr. 92/1950, statul a luat în posesie apartamentele nr. 5 și 5A care erau situate la nr. 208, Calea Victoriei, în București, și

aparțineau lui E.L., ai cărui moștenitori sunt reclamanții.

A. Demersuri administrative ale reclamanților în scopul restituirii apartamentelor nr. 5 și 5A și vânzarea acestora de autorități

6. În 1996, în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului (“Legea nr. 112/1995”), reclamanții au depus la comisa administrativă competentă o cerere de restituire a apartamentelor sus menționate. Părțile interesate nu au primit nici un răspuns la cererea lor.

7. La 12 martie și 2 iulie 1997, în calitate de mandatară a Primăriei București, societatea H. a vândut cele două apartamente în cauză unor chiriași ai primăriei din aceste apartamente. Reclamanții nu au fost informați la epoca respectivă de vânzarea apartamentelor.

B. Acțiuni în revendicarea apartamentelor nr. 5 și 5A

8. Prin două sentințe din 8 septembrie 1998, Judecătoria București a respins acțiunile în revendicare introduse de reclamanți în septembrie 1997 împotriva Consiliului local București, acțiuni care aveau ca obiect cele două apartamente sus menționate.

9. În apelurile declarate de reclamanți, prin hotărârile din 17 februarie și 19 aprilie 1999, Tribunalul București a decis că aceste apartamente fuseseră naționalizate în mod abuziv și în consecință a condamnat autoritățile să le restituie acestora.

10. În lipsa recursului, aceste hotărâri au devenit definitive.

11. Ca urmare a hotărârilor sus menționate, la 16 august 1999 și 19 ianuarie 2000 respectiv, Primarul General al Municipiului București a dispus restituirea apartamentelor în chestiune reclamanților. Prin două adrese din 13 ianuarie și 16 februarie 2000, Primăria Municipiului București a informat reclamanții că din cauza vânzării celor două apartamente, deciziile primarului nu puteau fi puse în aplicare decât în cazul în care instanțele ar anula contractele de vânzare-cumpărare ale apartamentelor.

C. Acțiuni în anularea contractelor de vânzare-cumpărare

12. La 22 august 2000, reclamanții au sesizat Judecătoria București prin două acțiuni în anularea contractelor de vânzare-cumpărare sus menționate pe care le-au îndreptat împotriva foștilor chiriași care le cumpăraseră, împotriva societății H. și împotriva Primăriei Municipiului București. Reclamanții au susținut că aceste contracte fuseseră încheiate cu încălcarea Legii nr. 112/1995, dat fiind că naționalizarea imobilului fusese făcută în mod abuziv și că procedura administrativă pe care o inițiaseră cu privire la apartamente era în curs la momentul vânzării.

13. Prin două sentințe din 12 mai și 2 iunie 2003, judecătoria le-a respins acțiunile, sub motiv că terții cumpărători fuseseră de bună credință în momentul vânzării și că dispozițiile Legii nr. 112/1995 nu fuseseră încălcate.

14. Apelurile depuse de reclamanți au fost respinse cu aceleași motivații prin două hotărâri din 18 decembrie 2003 și respectiv 30 ianuarie 2004, emise de Tribunalul București.

15. La recursul reclamanților, prin două hotărâri din 1 octombrie și respectiv 1 noiembrie 2004, Curtea de Apel București a confirmat respingerea acțiunilor lor în anulare.

D. Cererea de restituire în temeiul Legii nr. 10/2001

16. În 2001, în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 ("Legea nr. 10/2001"), reclamanții au depus la Primăria Municipiului București două cereri de restituire a apartamentelor nr. 5 și 5 A în cauză. Rezultă din dosar că până în prezent aceste cereri nu au fost examinate de autorități.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNĂ RELEVANTE

17. Dispozițiile legale și jurisprudența internă relevante sunt descrise în hotărârile *Străin și alții împotriva României* (nr. 57001/00, pct. 19-26, 21 iulie 2005), *Păduraru împotriva României* (nr. 63252/00, pct. 38-53, 1 decembrie 2005), *Porteanu împotriva României* (nr. 4596/03, pct. 21-24, 16 februarie 2006) și *Radu împotriva României* (nr. 13309/03, pct. 18-20, 20 iulie 2006).

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1

18. Reclamanții susțin o atingere a dreptului lor referitor la bunurile lor din cauza imposibilității de a se bucura de cele două apartamente ai căror proprietari au fost recunoscuți, cu efect retroactiv, prin hotărârile din 17 februarie și 19 aprilie 1999 ale Tribunalului București, imposibilitate care decurgea din vânzarea acestor apartamente de către stat chiriașilor săi. Aceștia invocă art. 1 din Protocolul nr. 1, redactat după cum urmează:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Cu privire la admisibilitate

19. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De asemenea, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

20. Guvernul subliniază dificultățile legate de reglementarea problemei imobilelor naționalizate și face o prezentare a legilor adoptate ulterior de stat după 1989 în materie. În acest sens, rezumă obiectivele Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, ale Legii nr. 10/2001, care a fost prima lege care a reglementat în mod global chestiunea imobilelor naționalizate protejând echilibrul între exigențele reparației și siguranța raporturilor juridice, și în sfârșit ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, care a modificat și completat Legea nr. 10/2001 stabilind cadrul instituțional și financiar pentru o aplicare mai eficientă a acestei legi.

21. Guvernul consideră că autoritățile naționale beneficiază de o amplă putere

discreționară nu numai cu privire la alegerea măsurilor care au ca scop garantarea respectării drepturilor patrimoniale sau la reglementarea în materie de drept a proprietății, dar de asemenea pentru a avea timpul necesar punerii lor în aplicare. Apreciază că ultima reformă în materie, anume Legea nr. 247/2005, stabilește principiul acordării de despăgubiri echitabile și neplafonate, stabilite printr-o hotărâre a comisiei administrative centrale pe baza unei expertize, și accelerează procedura de restituire sau de despăgubire. Această lege prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se va face prin emiterea de titluri de participare la un organism de plasament colectiv de valori mobiliare (Fondul *Proprietatea*), la nivelul valorii stabilite pentru bun prin expertiză.

22. Guvernul a concluzionat că despăgubirea prevăzută de legislația română corespunde exigențelor art. 1 din Protocolul nr. 1 și că întârzierea înregistrată în acordarea despăgubirilor către reclamanți nu întrerupe echilibrul corect ce trebuie păstrat între interesele prezente, ținând seama de asemenea de circumstanțele excepționale care afectează reglementările în materie.

23. Reclamanții contestă argumentele Guvernului. Ei apreciază că în cauzele *Radu*, *Străin* și *Păduraru* sus menționate, concluziile Curții își găsesc aplicarea și în speță. Ei susțin că despăgubirile propuse de autorități, mai ales sub forma acțiunilor la bursă, nu sunt eficiente, dat fiind caracterul incert al valorii acestor acțiuni.

24. Curtea reamintește că s-a pronunțat că vânzarea de stat a unui bun al altuia către terți de bună credință, chiar dacă aceasta este anterioară confirmării în justiție într-un mod definitiv a dreptului de proprietate al altuia, se analizează ca o privare de un bun. O astfel de privare, asociată cu absența totală a despăgubirii, este contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Străin și alții împotriva României* (nr. 57001/00, pct. 39, 43 și 59, 21 iulie 2005).

25. În plus, legat de cauza *Păduraru* sus menționată, Curtea a constatat că statul nu și-a respectat obligația pozitivă de a reacționa în timp util și cu coerență în fața chestiunii de interes general pe care o reprezintă restituirea sau vânzarea imobilelor intrate în posesia sa în temeiul decretelor de naționalizare. Ea a mai considerat de asemenea că incertitudinea generală astfel creată s-a repercutat asupra solicitantului, care s-a văzut în imposibilitatea de a recupera ansamblul bunului său deși dispunea de o sentință definitivă care condamna statul să i-l restituie (*Păduraru*, sus menționat, pct. 112).

26. În speță, Curtea nu are niciun motiv să se îndepărteze de jurisprudența citată anterior, situația de fapt fiind în mod evident aceeași. Spre deosebire de cauzele *Păduraru* și *Porteanu*, în cauza de față, terții au devenit proprietari ai apartamentelor nr. 5 și 5A înainte ca dreptul de proprietate al reclamanților asupra acestor bunuri să fie confirmat definitiv cu efect retroactiv. Și dat fiind că în aceste cauze, precum și în cauza *Străin*, reclamanta a fost recunoscută în speță ca proprietară legitimă, instanțele au considerat ca incontestabil titlul său de proprietate, față de naționalizarea abuzivă.

27. Curtea ia notă de faptul că vânzarea de către stat a apartamentelor nr. 5 și 5A ale reclamanților, în temeiul Legii nr. 112/1995 care nu permitea decât vânzarea bunurilor naționalizate cu titlu, îi împiedică să se bucure de dreptul lor, și că nicio despăgubire nu le-a fost acordată pentru această privare. Într-adevăr, deși depuseseră în 2001 cereri de restituire a acestor bunuri în temeiul Legii nr. 10/2001, între timp completată de Legea nr. 247/2005, reclamanta nu a primit până în prezent nici un răspuns, nici cu privire la restituirea solicitată, nici cu privire la despăgubirea la care Guvernul susține că ea ar avea dreptul.

28. Curtea observă că la 22 iulie 2005 a fost adoptată Legea nr. 247/2005 prin care se

aduceau modificări Legii nr. 10/2001. Această nouă lege prevede că persoanele ale căror bunuri imobile au intrat în mod abuziv în patrimoniul statului între 1945 și 1989 au drept la o despăgubire la nivelul valorii de piață a bunului care nu poate fi restituit. Pentru persoanele care nu au posibilitatea de a obține restituirea bunului lor, legea propune să le acorde o despăgubire sub forma unei participați la un organism de plasament colectiv de valori mobiliare, organizat sub forma Fondului *Proprietatea*. În principiu, persoanele care au dreptul de a primi o despăgubire pe această cale vor primi titluri de valoare care vor fi transformate în acțiuni, odată ce *Proprietatea* va fi cotate la bursă.

29. Curtea ia notă că, la 29 decembrie 2005, *Proprietatea* a fost înscrisă la Registrul Comerțului din București. Pentru ca acțiunile emise de *Proprietatea* să poată face obiectul unei tranzacții pe piața financiară, trebuie mai întâi să fie urmată procedura de aprobare a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare (“CNVM”). Pe de altă parte, numai după obținerea acestei aprobări de la CNVM și conversia titlurilor de valoare în acțiuni cotate la bursă persoanele care au fost despăgubite prin astfel de titluri își pot vinde acțiunile în mod legal. Curtea constată că aceste operațiuni, prealabile acordării unei despăgubiri efective, nu au fost finalizate până în prezent.

30. Este de presupus că cererea de restituire prezentată de reclamanți în temeiul Legii nr. 10/2001 este admisibilă și poate face obiectul unei despăgubiri, Curtea ia notă că Fondul *Proprietatea* nu funcționează actualmente într-un mod susceptibil de a duce la acordarea efectivă a unei despăgubiri reclamantei și că cererea acestora din urmă întemeiată pe legea sus menționată nu a făcut obiectul nici unei examinări de mai mult de cinci ani. În plus, nici Legea nr. 10/2001, nici Legea nr. 247/2005 care o modifică nu țin seama de prejudiciul suferit prin absența prelungită a despăgubirii de către persoanele care, ca și reclamanții, s-au văzut în imposibilitatea de a se bucura de bunurile lor restituite în temeiul unei sentințe definitive (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Porteanu împotriva României*, nr. 4596/03, pct. 34, 16 februarie 2006).

31. Ca urmare, Curtea consideră că blocarea dreptului de proprietate al reclamanților asupra apartamentelor nr. 5 și 5A în cauză, asociată cu absența totală a despăgubirii de aproximativ nouă ani, i-au făcut să sufere o dificultate disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

Prin urmare această dispoziție s-a încălcat în speță.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE

32. Reclamanții pretind că vânzarea celor două apartamente în cauză de autorități locatarilor a dus la imposibilitatea aplicării hotărârilor definitive din 17 februarie și 19 aprilie 1999 ale Tribunalului București care dispusesse statului să le restituie. Aceștia invocă art. 6 § 1 din convenție, care are următorul conținut în partea relevantă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotări [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...].”

A. Cu privire la admisibilitate

33. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De altfel, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

34. Guvernul susține că nepunerea în execuție nu poate fi calificată drept refuz sau amânare nejustificată a execuției sau interferență a legiuitorului, ca în alte cauze examinate de Curte, ci drept imposibilitate obiectivă a executării din cauza faptului că foștii chiriași beneficiau de un titlu valabil pentru cele două apartamente în cauză. El consideră că având în vedere circumstanțele speței, limitarea adusă dreptului reclamanților a fost proporțională.

35. Reclamanții apreciază că imposibilitatea de a executa hotărârile din 17 februarie și 19 aprilie 1999 ale Tribunalului București nu ar putea fi calificată drept obiectivă, dat fiind că se datorează vânzării injuste a apartamentelor de către autorități. Conform lor, nepunerea în aplicare a acestor hotărâri de către autorități de mai mult de șapte ani nu ar putea fi justificată, aceasta neurmărind un scop legitim și nefiind proporțională cu acest scop.

36. Ținând seama de concluziile sale ce apar la pct. 23-30 supra, Curtea consideră că nu este cazul să se pronunțe pe fondul acestui capăt de cerere [a se vedea, *mutatis mutandis* și printre altele, *Bărcănescu împotriva României*, nr. 75261/01, pct. 36-37, 12 octombrie 2006, *Laino împotriva Italiei* (GC), nr. 33158/96, pct. 25, CEDO 1999-I].

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

37. În termenii art. 41 din convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

38. Reclamanții reclamă restituirea apartamentelor nr. 5 și 5A sau, cu titlu de daune materiale, acordarea a 140 423 euro (EUR), reprezentând valoarea acestor apartamente, așa cum a fost stabilită printr-o expertiză tehnică imobiliară. Pe de altă parte, ei cer de asemenea cu acest titlu 71 400 EUR cu titlu de compensație pentru privarea de proprietate din 1999 până în prezent, sumă stabilită pe baza unei sume lunare pentru fiecare apartament. Reclamanții solicită de asemenea 130 000 EUR cu titlu de daune morale pentru frustrarea și suferințele cauzate de ingerința statului în dreptul lor de proprietate.

39. Cu privire la cererea legată de prejudiciile materiale, Guvernul consideră că valoarea de piață a celor două apartamente și a cotei părți din terenul aferent este de 103 878 EUR, și prezintă un raport de expertiză în acest sens. Pe de altă parte, fiind vorba de capătul de cerere legat de lipsa de proprietate, el face trimitere la jurisprudența Curții care a apreciat că nu putea specula asupra problemei estimării valorii chiriilor nepercepute când a dispus restituirea bunului (*Sofletea împotriva României*, nr. 48179/99, pct. 42, 25 noiembrie 2003, și *Buzatu împotriva României* (reparație echitabilă), nr. 34642/97, pct. 18, 27 ianuarie 2005). Cât despre cererea legată de prejudiciul moral, Guvernul apreciază că prejudiciul pretins ar fi suficient compensat în cauză prin constatarea unei încălcări și că legătura de cauzalitate între încălcarea pretinsă și prejudiciul suferit nu a fost dovedită.

40. Curtea amintește că o decizie de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică conform convenției de a pune capăt încălcării și de a-i elimina consecințele. Dacă dreptul intern nu permite decât înlăturarea parțială a efectelor acestei încălcări, art. 41 din convenție conferă Curții puterea de a acorda o reparație părții vătămate prin actul sau omisiunea în privința cărora a fost constatată o încălcare a convenției. În exercitarea acestei puteri, ea dispune de o anumită latitudine; adjectivul “echitabil” și partea din frază “dacă e

cazul” stau mărturie în acest sens.

41. Printre elementele luate în considerare de Curte, când aceasta se pronunță în materie, figurează prejudiciul material, adică pierderile efectiv suportate ca o consecință directă a încălcării repetate, și prejudiciul moral, adică reparația statului pentru teama, neplăcerile și incertitudinile care rezultă din această încălcare, precum și alte prejudicii nemateriale (a se vedea, printre altele, *Ernestina Zullo împotriva Italiei*, nr. 64897/01, pct. 25, 10 noiembrie 2004).

42. În plus, acolo unde diferitele elemente care constituie prejudiciul nu se pretează la un calcul exact sau în cazul când distincția între daunele materiale și daunele morale se dovedește dificilă, Curtea poate fi determinată să le examineze global [*Comingersoll împotriva Portugaliei* (GC), nr. 35382/97, pct. 29, CEDO 2000-IV].

43. Curtea apreciază, în circumstanțele cauzei, că restituirea apartamentelor nr. 5 și 5A vândute de autorități ar pune reclamantii pe cât posibil într-o situație echivalentă cu aceea în care s-ar găsi dacă exigențele art. 1 din Protocolul nr. 1 ar fi fost respectate. . În cazul în care statul pârât nu va proceda la restituire în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, Curtea decide că acesta va plăti reclamantului, cu titlu de prejudiciu material, o sumă corespunzătoare valorii actuale a apartamentelor în cauză.

44. Ținând seama de informațiile de care dispune asupra prețurilor pe piața imobiliară locală și de elementele prezentate de părți, Curtea estimează că acest capăt al cererii reclamantilor privind daunele materiale trebuie admis integral și le acordă 140 423 EUR cu acest titlu.

45. Legat de sumele cerute cu titlu de privare de proprietate începând cu 1999, Curtea observă că suma cerută a fost stabilită pe baza unei sume lunare pentru fiecare apartament. Ea consideră că nu este cazul să se aloce o sumă cu acest titlu, ținând seama, pe de o parte, de faptul că a dispus restituirea apartamentelor în cauză în temeiul art. 41 din convenție și, pe de altă parte, de faptul că acordarea unei sume cu acest titlu ar căpăta în speță un caracter speculativ, posibilitatea și randamentul unei chirii susceptibile de a oferi reclamantilor un venit lunar fiind în funcție de mai multe variabile. Totuși, ea va ține cont de privarea de proprietate suferită de reclamantii din 1999 cu ocazia reparării prejudiciului moral (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Androne împotriva României*, nr. 54062/00, pct. 70, 22 decembrie 2004, și *Buzatu* citată mai sus, pct. 18).

46. În acest sens și în limita competenței sale, Curtea consideră că evenimentele în cauză au adus grave atingeri dreptului reclamantilor cu privire la bunurile lor și le acordă în comun suma de 6 000 EUR care reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit.

B. Cheltuieli de procedură

47. Reclamantii nu au formulat nicio cerere cu acest titlu.

48. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de procedură decât în măsura în care a solicitat acest lucru. În consecință, în cazul în speță, Curtea decide să nu aloce reclamantilor nici o sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

49. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii

facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. Hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1;
3. Hotărăște că nu este necesar să examineze pe fond capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din convenție;
4. *Hotărăște*:
 - a) că statul pârât trebuie să restituie reclamanților apartamentele nr. 5 și 5A, situate la nr. 208, Calea Victoriei, în București, pe strada Râmnicu Sărat nr. 1, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, în conformitate cu articolul 44 § 2 din convenție;
 - b) că în caz de nerestituire statul pârât trebuie să plătească în comun reclamanților, în același termen de trei luni, 140 423 EUR (o sută patruzeci de mii patru sute douăzeci și trei de euro) pentru prejudiciu material, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;
 - c) că, în orice caz, statul pârât trebuie să plătească în comun reclamanților 6 000 EUR (șase mii de euro) ca prejudiciu moral;
 - d) că sumele respective trebuie convertite în lei noi românești (RON) la rata de schimb aplicabilă la data plății;
 - e) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
5. Respinge cererea de reparație echitabilă pentru celelalte capete de cerere.

Vincent Berger
Grefier

Bostjan M. Zupančič,
Președinte